

Súd: Mestský súd Bratislava I
Spisová značka: B4-2T/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1421010124
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Grendárová
ECLI: ECLI:SK:MSBA1:2023:1421010124.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava I, samosudkyňou JUDr. Janou Grendárovou, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28. augusta 2023 v Bratislave

rozhodol:

obžalovaná J. M. Q. C. U. Z. T. G. A. C. Á. : nar. XX.XX.XXXX v K., trvale bytom K.-
A., Š.F. XXXX/X

uznáva sa za vinnú, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu dcéry A. Q. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX, A.. X/X XXXX C., P. a syna Z. Y. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX, A.. X/X XXXX C., P., vyplývajúcej jej z ustanovenia § 62 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov, deklarovanej jej i rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 20.04.2017 č. k. 25P/242/2016-68, právoplatným dňa 29.05.2017, ktorým bola zaviazaná prispievať na výživu dcéry A. Q. sumou 60,-- Euro mesačne a na výživu syna Z. Y. sumou 60, -- Euro mesačne a to vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám otca Z. M., si túto vyživovaciu povinnosť riadne neplní od 28. júla 2018 až do vyhlásenia rozsudku - 28. augusta 2023, čím jej za uvedené obdobie vznikol voči otcovi oprávnených detí Z. M. dlh na výživnom vo výške 2 830,-- Euro pričom v rozhodnom období bola vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie na ÚPSVaR od 25.03.2020 do 01.09.2020, poberala dávky v nezamestnanosti v období od 25.03.2020 do 01.09.2020, nepoberala dávky v hmotnej núdzi ani žiadne štátne sociálne dávky, nepoberala dôchodkové dávky, nie je evidovaná ani registrovaná v evidencii Daňového úradu Bratislava, je registrovaná v živnostenskom registri ako podnikateľský subjekt J. J. s miestom podnikania Š. XXXX/X, Bratislava a v žalovanom období bola zamestnaná u viacerých zamestnávateľov.

-2- B4-2T/20/2021

T e d a

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnila zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchala závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas

č í m s p á c h a l a

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona a za to sa

o d s u d z u j e

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/,
písm. m/ Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

§ 37

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona sa pre výkon trestu z a r a d u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ō v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovanej, svedka Z. M., prečítal a oboznámil ostatné listinné dôkazy a po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov jednotlivo aj v ich vzájomnom súhrne zistil a ustálil skutkový stav veci tak, ako ho uviedol vo výrokovvej časti rozsudku.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil tento skutkový a právny stav veci:

Z rodných listov založených v spise na č. I. 33 a 34 - bolo preukázané - že maloleté deti A. Q. M., nar. XX.XX.XXXX a Z. Y. M., nar. XX.XX.XXXX, - ich rodičmi sú - otec Z. M. (svedok) a matkou je J. M. (obžalovaná).

Rozsudkom bývalého Okresného súdu Bratislava IV, pod č.k. 25 P/242/2016-68, zo dňa 20.apríla 2017 boli obe maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti otca - svedka Z. M..

Matka (obžalovaná) bola povinný platiť výživné na maloletú dcéru A. Q. vo výške 60,-- eur mesačne a na maloletého Z. Y. vo výške 60,-- eur k rukám otca maloletých detí, vždy do 15-teho dňa v mesiaci počínajúc právoplatnosťou výroku o rozvode manželstva.

Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 29.mája 2017 - č. I. 36 - 39.

Pokiaľ išlo o obžalovanú táto ku predmetnému skutku bola vypočutá ako v prípravnom konaní, tak i v konaní pred súdom.

-3-

B4-2T/20/2021

Obžalovaná po celý čas dokazovania si bola vedomá neplnenia svojej vyživovacej povinnosti vo vzťahu k maloletým deťom. Potvrdila, že predmetnú vyživovaciu povinnosť si neplnila pravidelne od mesiaca júl 2018 až ku dňu vyhlasovania rozhodnutia na súde.

Ku svojim majetkovým pomerom za predmetné časové obdobie vypovedala, že

-v prípravnom konaní dňa 03.mája 2021 vypovedala - že predmetný dlh je ochotná uhradiť v plnej výške čo najkratšom čase a to formou, že si požičia peniaze. Má prácu na trvalý pracovný pomer.

V mesiaci január 2021 bola formou konkurzu zbavená dlhov z minulosti a preto bude uhradzovať výživné z výplaty riadne a včas.

Pokiaľ išlo o žalované obdobie t.j. obdobie od 28. júla 2018 (trestný rozkaz bývalého Okresného súdu Bratislava IV, pod č.k. 2T/42/2018-75 nadobudol právoplatnosť dňa 27.júla 2018) ku dňu rozhodnutia - t.j. ku dátumu 28.august 2023 obžalovaná

-v časovom období od 20.júna 2017 do 28.januára 2019 pracovala na pracovnej pozícii vedúca pobočky. Pracovný pomer mala uzatvorený na dobu neurčitú. Pracovný pomer bol ukončený zo strany zamestnávateľa podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce.

Jej priemerný čistý mesačný príjem za žalované obdobie bol vo výške 523,20 eur (č. I. 54-55).

-zo správy od Sociálnej poisťovne, so sídlom Bratislava vyplynulo, že obžalovaná mala od 25.marca 2020 do 01.septembra 2020 vyplácané mesačné dávky v nezamestnanosti ako i jednorazové vyplatenie v nezamestnanosti dňa 01.septembra 2020 v celkovej výške 141,80 eur - č. I. 70.

-v časovom období od 01.júla 2020 do 03.augusta 2020 bola zamestnaná v spoločnosti v CATERINGSLOVAKIA.COM, so sídlom Bratislava ako umývačka riadu. V spoločnosti neodpracovala žiadne hodiny, jej príjem bol nula.

-v časovom období od 02.septembra 2020 do dňa 30.septembra 2021 bola zamestnaná u spoločnosti COMPASS GROUP so sídlom Bratislava ako pomocná sila.

Jej priemerný čistý mesačný príjem za žalované obdobie bol vo výške 508,68 eur (č. l. 58-61, 67). V predmetnej spoločnosti bola zamestnaná aj po dátume 30.september 2021 a to do času i vyhlasovania rozsudku - t.j. do 28.augusta 2023. Jej vymeriavací základ za predmetné časové obdobie bol priemerne vo výške 726,-- eur - č. l. 155-156, 237-238.

I samotná obžalovaná vypovedala o výške takéhoto príjmu v predmetnom zamestnaní.

-v časovom období od 15.marca 2021 do 31.decembra 2021 - ako bolo preukázané z potvrdenia o mzde a odmene za zárobkovú činnosť - bol ako zamestnávateľ uvedený Easy services s.r.o., so sídlom Bratislava. V danom prípade išlo o dohodu o vykonaní práce - č. l. 68.

-Okresný úrad Bratislava, odbor živnostenského podnikania, oddelenie živnostenskej registrácie potvrdil, že obžalovaná bola registrovaná v evidencii Daňového úradu v živnostenskom registri ako podnikateľský subjekt J. J. s miestom podnikania Š. XXXX/X, Bratislava

-4- B4-2T/20/2021

Svedok Z. M. potvrdil, že s obžalovanou je rozvedený. Do jeho osobnej starostlivosti mu boli osobne zverené obe ich spoločné maloleté deti. Potvrdil, že obžalovaná si svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť, ktorá jej bola uložená súdom neplnila pravidelne. S oboma maloletými deťmi býva v Rakúsku. Pracuje ako predajca spoločnosti Planeo v Bratislave, kde jeho príjem činí okolo 700,-- eur mesačne. Okrem predmetného príjmu z pracovnej činnosti poberal na obe maloleté deti i rodinné prídavky z republiky Rakúsko a to vo výške 300,-- eur. Finančne mu pomáhala jeho matka, pretože bez jej pomoci by nezvládol uhradiť všetky náklady. Z príjmu platil bývanie v sume 650,-- eur, koncesionárske poplatky mesačne 47,-- eur, internet a telefón - 60,-- eur, benzín 50,-- eur. Maloleté deti navštevovali základnú školu v Rakúsku. Vo veci predložil doklady ohľadom uhradenia výživného zo strany obžalovanej. I napriek tomu, že obžalovaná si neplnila svoju vyživovaciu povinnosť, na deťom predmetná skutočnosť nezanechala trvalo nepriaznivé následky, pretože sa im snažil dať všetko, čo potrebovali.

O tom, že maloleté deti navštevovali základnú školu v Rakúsku svedčila nielen výpoveď svedka a čiastočne i výpoveď obžalovanej, ale i doklady o návšteve školy oboch maloletých detí.

Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV, pod č.k. 2 T/42/2018-75 bola obžalovaná uznaná vinnou podľa § 207 ods. 1 Tr.zák. a uložený jej bol trest odňatia slobody v trvaní päť mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní pätnásť mesiacov. Zároveň jej bola uložená povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživného k rukám otca vo výške 1 680,-- eur.

Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 27.júla 2018.

Uznesením Okresného súdu Bratislava IV, pod č.k. 2 T/42/2018-137, zo dňa 01.júna 2020 bolo rozhodnuté, že táto sa v skúšobnej dobe osvedčila a podľa § 50 ods. 7 Tr.zák. súd vyslovil, že sa na ňu hľadí, ako keby nebola odsúdená.

Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.júna 2020.

Za predmetné žalované obdobie vo vzťahu ku svojim maloletým deťom uhradila výživné v celkovej výške 4 370,-- eur (28.06.2022 - 30,-- eur, 23.06.2022 - 270,-- eur, 07.06.2022 - 100,-- eur, 31.05.2022 - 1 500,-- eur, 07.06.2022 - 100,-- eur, 07.07.2022 - 130,-- eur, 07.07.2022 - 120,-- eur, 04.08.2022 - 130,-- eur, 04.08.2022 - 120,-- eur, 14.09.2022 - 120,-- eur, 14.09.2022 - 130,-- eur, 06.10.2022 - 130,-- eur, 06.10.2022 - 120,-- eur, 04.11.2022 - 130,-- eur, 04.11.2022 - 120,-- eur, 04.01.2023 - 120,-- eur, 04.01.2023 - 130,-- eur, 10.02.2023 - 120,-- eur, 01.03.2023 - 130,-- eur, 08.02.2023 - 120,-- eur, 06.03.2023 - 130,-- eur, 06.03.2023 - 120,-- eur, 06.03.2023 - 130,-- eur, 06.03.2023 - 120,-- eur. Povinnosťou obžalovanej bolo uhradiť výživné za žalované obdobie vo výške 7200,-- eur. Dlh na výživnom tak bol vo výške (7 200,-- eur - 4 370,-- eur) 2 830,-- eur.

Inou formou na výživu svojich maloletých detí neprispela, s maloletými deťmi sa nestretávala - ako vypovedala - nebolo jej to umožnené otcom maloletých detí.

Preukázanie takto zisteného skutkového stavu veci a okolností, ktoré predchádzali spáchaniu tohto trestného činu, i jeho konkrétne následné spáchanie boli teda na hlavnom pojednávaní jednoznačne preukázané vyššie uvedenými dôkazmi. Na základe vykonania a zhodnotenia týchto dôkazov týkajúcich sa skutkového zistenia predmetného trestného činu dospel súd k záveru, že skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný a to tak ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

-5- B4-2T/20/2021

Pri právnom hodnotení dospel súd k záveru, že obžalovaná svojím konaním naplnila zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa ustanovenia § 207 ods. 1, 3 písm. b/ Tr. zák. - obžalovaná najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne si neplnila zákonnú povinnosť vyživovať iného, taký čin spáchal hoci bol závažnejším spôsobom konania (po dlhší čas).

Výživné je praktickým vyjadrením ekonomickej funkcie rodiny, ktorej účelom je zabezpečovať pre svojich členov uspokojovanie materiálnych potrieb, a to vzájomnou pomocou podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov.

Výživným sa rozumie náklady na uspokojovanie všetkých životných potrieb toho, komu je poskytované v súvislosti s jeho všestranným rozvojom, tak po stránke fyzickej, ako i po stránke duševnej. Rozsah nákladov na úhradu životných potrieb osoby odkázanej na výživné je rôzna, a to vzhľadom na vek, zdravotný stav, ale i nadanie (schopnosti) tejto osoby, spôsob prípravy na jej budúce povolanie a podobne. Základom pre hodnotenie schopností a možností rodičov plniť si svoju vyživovaciu povinnosť voči ich dieťaťu, je zistenie ich skutočných príjmov, ale aj podkladov odôvodňujúcich záver, že tento dosahovaný príjem zodpovedá ich telesným a duševným schopnostiam, skúsenostiam, v plnení pracovných povinností, ako aj miestnym, lokálnym možnostiam ich uplatnenia a závisí aj od zisťovania ich celkových majetkových pomerov v širšom slova zmysle.

Základnou podmienkou žalovaného trestného činu je nárok na výživu, ktorý vyplýva z ustanovení Zákona o rodine (ďalej ZR). Podľa § 62 ods. 1, 2 veta prvá ZR plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obidvaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov.

Obsahom vyživovacej povinnosti podľa § 207 Tr. zák. sa teda rozumie neplnenie výživného poskytované v peniazoch, ale i neplnenie povinnosti zaopatrováť iného, teda neplnenie povinnosti poskytovať dieťaťu stravu, ošatenie, bývanie, starať sa o jeho zdravie a čistotu, vykonať nad ním dohľad a prípadne opatrovať ďalšími prostriedkami potrebnými pre jeho všestranný rozvoj v zmysle zákona o rodine.

Nárok na zabezpečenie riadnej výživy je tak zákonným nárokom podľa ustanovenia § 62 až 65 Zákona o rodine č. 36/2005 Z.z. v znení neskorších právnych predpisov. Vznikom rodinného pomeru zo zákona začína vyživovacia povinnosť rodičov voči deťom, t.j. vyživovacia povinnosť obžalovaného voči maloletému, ktorá vznikla a začala jeho narodením. Za začiatok páchania trestného činu zanedbania povinnej výživy sa považuje deň, od ktorého obžalovaný (v danom prípade obžalovaná) ako rodič prestal zavinené plniť vyživovaciu povinnosť a to bez ohľadu na to, či o povinnosti platiť výživné a o jeho výške rozhodol už pred tým súd v civilnom konaní. Podľa § 62 ods. 5 ZR má výživné prednosť pre inými výdavkami rodičov.

Rozsah vyživovacej povinnosti to nie sú len - všeobecné hľadiská, t.j. skúmanie odôvodnených potrieb dieťaťa - ktorých rozsah je rôzny vzhľadom na vek, zdravotný stav, spôsob prípravy na budúce povolanie, nadanie, záujmy dieťaťa, ale zároveň sa vychádza aj z reálnych možností a schopností rodičov dieťaťa plniť si svoju vyživovaciu povinnosť.

-6- B4-2T/20/2021

Počas predmetného žalovaného obdobia bolo preukázané - že obžalovaná si počas predmetného žalovaného obdobia - ktorý bol ako začiatok určený dátumom 28.júl 2018 - neplnila predmetnú vyživovaciu povinnosť pravidelne do dňa vyhlásenia rozsudku - t.j. do dňa 28.august 2023.

Pokiaľ išlo takéto dlhé obdobie - t.j. od 28.júla 2018 do dňa 28.august 2023 z jej strany nemožno hovoriť, že by išlo o zodpovedný prístup k plneniu si svojej zákonnej povinnosti vo vzťahu k obom deťom. Predmetnú vyživovaciu povinnosť si začala plniť až dňom 31.máj 2022 - kedy začala platiť výživné vo vzťahu k deťom. Túto povinnosť si však následne plnila nepravidelne. Výživné prestala uhrádzať od 07.marca 2023.

Ako bolo preukázané obžalovaná počas celého žalovaného obdobia neuviedla - že by bola dlhodobo práceneschopná, invalidná, resp. nejaká iná prekážka, ktorá by jej bránila v tejto zákonnej povinnosti. Naopak ako bolo preukázané bola zamestnaná a za prácu dostávala plat. Bolo síce preukázané, že obžalovaná mala exekúciu - ale túto skutočnosť súd nemohol vyhodnotiť v jej prospech, resp. okolnosť, ktorá by ju mala ospravedlňovať, že výživné neuhrádzala. Do predmetného exekučného konania sa dostala vlastným pričinením, predmetný stav si zapríčinila sama svojim prístupom a toto nemôže byť na príťaž jej detí.

Obžalovaná predmetnú vyživovaciu povinnosť začala uhrádzať po tom, čo bola podaná obžaloba, po tom, čo bol vo veci vydaný trestný rozkaz - proti, ktorému bol podaný odpor a po tom, čo boli nariaďované hlavné pojednávania a vykonávané dokazovanie na súde. Zdalo sa tak, že obžalovaná jednak, že v minulosti už bola odsúdená za obdobný trestný čin a jednak, že druh trestu vydaným trestným rozkazom bol nepodmienečný - začala uhrádzať zaostalé výživné.

Od predmetného času uhradil celkove dlh vo výške 4 370,-- eur, čo musel súd brať za pozitívny zreteľ - ale tu je potrebné uviesť, že súd i viackrát odročoval - aby obžalovaná predmetné výživné uhrádzovala - a dával jej teda dostatočne dlhý čas k tomu, aby svoje previnenie odčinila.

Čiastka vo výške 4 370,-- eur - za obdobie od mesiaca júl 2018 - do marca 2023 (od predmetného času do vyhlásenia rozsudku už nebolo uhradené výživné, resp. nebol predložený žiadny doklad ohľadom uhradenia výživného) však z pozície dlhu nebola adekvátne k tomu, aby súd naďalej hlavné pojednávania odročoval - aj s prihliadnutím toho - že od mesiaca marec 2023 predmetnú povinnosť opätovne prestala plniť.

Taktiež je potrebné uviesť - maloleté detí v žalovanom období - dcéra bola vo veku 9 rokov - 14 rokov - výška výživného 60,-- eur a syn bol vo veku 6 rokov - 10 rokov - výška výživného 60,-- eur - výživné nebolo menené od rozhodnutia súdu - t.j. od 29.mája 2017 - teda viac ako šesť rokov - napriek tomu, že od predmetného času sa značne menili oprávnené potreby oboch maloletých detí. Výživné, ktorým bola zaviazaná prispievať na výživu oboch maloletých detí bola absolútne zanedbateľná čiastka vzhľadom na ich potreby ako i oprávnené nároky, ktoré si vyžadovali. V čase keď sa výživné určovalo súdom boli deti vo veku osem rokov a päť rokov.

-7- B4-2T/20/2021

Každý rodič sa má usilovať získať príjem, ktorý by mu umožnil plniť si svoju zákonnú povinnosť vyživovať svoje dieťa a v rámci toho by si mal aj svoje pomery zabezpečiť tak, aby popri zabezpečení vlastných životných potrieb zabezpečil v prvom rade životné potreby svojich detí.

Z uvedených skutočností je preto možné konštatovať, že zo strany obžalovanej išlo o úmyselné neplnenie si vyživovacej povinnosti. Súd navyiac vo veci poukazuje na skutočnosť, ktorá vyplynula nielen z odpisu registra trestov, ale i z pripojeného spisu - bola už v minulosti uznaná vinnou pre zanedbanie povinnej výživy a to trestným rozkazom t.č. bývalého Okresného súdu Bratislava IV, pod č.k. 2T/42/2018-75, zo dňa 19.júna 2018 právoplatné dňa 27.júla 2018 - kde si tiež vo vzťahu k maloletým deťom neplnila svoju vyživovaciu povinnosť. Súd jej v tomto konaní uložil trest odňatia slobody v trvaní päť mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní pätnásť mesiacov, ako i obmedzenie nahradiť zaostalé výživné.

Rozhodné obdobie, počas ktorého si obžalovaná riadne neplnila svoju vyživovaciu povinnosť voči svojim dcéram - je obdobie od 28.júla 2018 do dňa vyhlásenia rozsudku - 28.augusta 2023 (§ 122 ods. 13 Tr.por.) s výnimkou platieb, ktoré sú v rámci tohto rozsudku rozvedené.

Neplnenie vyživovacej povinnosti obžalovanou v predmetnom časovom období - vyššie rozvedenom je časovým úsekom, ktorý nepochybne spĺňa kritéria závažnejšieho spôsobu konania vymedzené v § 138 písm. b/ Tr.zák. - teda páchanie trestného činu po dlhší čas.

Riadne neplnenie vyživovacej povinnosti po predmetnú dobu podstatným spôsobom zvyšuje závažnosť konania obžalovaného a z hľadiska materiálneho vyvoláva závažnejšie následky v bežnom živote oprávnených osôb.

Súd musí uviesť „natvrdo“ - kým, obžalovaná mala mesačne platiť len doslova „almužnu“ - výživné v celkovej výške celkove 120,-- eur na obe deti - na bedrách otca to bola a je dvadsaťštyrihodinová starostlivosť sedem dní v týždni o dve maloleté deti (a to je nielen ošatenie, strava, bývanie, ale i učenie, starostlivosť v čase choroby, vyplňanie osobného programu cez prázdniny, voľné dni, edukácia ...). Toto obžalovaná riešiť nemusela. I keď obžalovaná vypovedala, že mala záujem sa stretávať s deťmi, ale jej to nebolo umožnené samotným svedkom - nič jej nebránilo, aby predmetné riešila súdnou cestou v civilnom konaní.

Výživné určené v roku 2017 - kedy boli maloleté deti vo veku osem rokov a päť rokov sú diametrálne rozdielne. Preto výživné, ktoré bolo určené v tomto čase je absolútne zanedbateľná čiastka - ktorou v prípade, že by si ju plnila by sa podieľala na výžive maloletých detí len minimálne.

Súd v tejto súvislosti poznamenáva, že plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné sami sa živiť, pričom podľa § 62 ods. 5 ZR má výživné prednosť pred inými výdavkami rodičov.

-8- B4-2T/20/2021

Podľa § 34 ods. 1 Tr.zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Tr.zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

V tomto ustanovení sú taxatívne vymedzené všetky konkrétne okolnosti, na ktoré je súd povinný prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery.

Na dosiahnutie účelu trestu v prípade trestu obžalovanej splní ako individuálnu, ale i generálnu prevenciu trest odňatia slobody, ale bez podmiennečného odkladu jeho výkonu. Dôvodom je - že obžalovaná teraz žalovaný skutok spáchala v lehote podmiennečného odsúdenia - vid' odpis registra trestov. V danom prípade súd musel aplikovať ustanovenie § 49 ods. 2 Tr.zák. (súd nemôže podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak súd odsudzuje páchatela za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia).

Obžalovaná svojím úmyselným konaním porušila vzťahy vo sfére ochrany rodiny, ktoré chránia nielen ustanovenia Trestného zákona, ale i Zákona o rodine. Svojím postojom k tejto základnej povinnosti vyživovať svojho syna a svoju dcéru aspoň vo forme výživného ich dostala do nepriaznivej situácie, pretože i na jej finančnú pomoc boli jej deti v žalovanom období odkázané.

V predmetnej veci z dôvodu, že obžalovaná počas dokazovania na súde vypovedala, že zaostalé výživné je ochotný uhradiť viackrát za týmto účelom odročoval hlavné pojednávania - pretože účelom predmetného trestného činu - je uhradiť výživné - ktoré patrí maloletým deťom. Tak ako to už konštatoval v rámci tohto rozsudku - výživné zo strany obžalovanej uhradené nebolo - a od mesiaca marec 2023 neuhradzovala už žiadnu čiastku.

I keď obžalovaná sa na hlavné pojednávanie na deň 28. august 2023 ospravedlnila - tu súd konštatuje - vid' č. I. 330 - že v danom prípade išlo o ospravedlnenie mailom a to dňa 27. augusta 2023 (t.j. deň pred hlavným pojednávaním). Ako dôvod obžalovaná uviedla, že sa nemôže dostať z dôvodu PN a necítienia sa zdravotne v poriadku. Z jej strany však nebol predložený žiadny doklad, ktorý by konštatoval, že naozaj je práceneschopná ako uvádzala. Navyiac obžalovaná bola poučená i podľa § 120 ods. 2 Tr. por. a zároveň jej pri predvolaní na nariadené hlavné pojednávanie bolo doručené i tlačivo - ospravedlnenie neúčasti obvineného zo zdravotných dôvodov - č. I. 234-235. Takéto ospravedlnenie súdu do otvorenia hlavného pojednávania nebolo doručené (a teda nebolo ani vyplnené príslušným lekárom - keďže konštatovala, že je práceneschopná). Súd hlavné pojednávanie preto vykonal v neprítomnosti obžalovanej. Navyiac predmetné ospravedlnenie bolo doručené súdu len mailom.

Súd vo vzťahu k obžalovanej preto veci priznal obžalovanej poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. I/ Tr. zák. - pretože ku žalovanému skutku sa priznala v celom rozsahu, jeho spáchanie úprimne ľutovala - prejavilo sa to aspoň vyššie čiastočne uhrádzovaným výživným.

-9- B4-2T/20/2021

Priťažujúcou okolnosťou bola skutočnosť - že obžalovaná bola uznaná vinnou a odsúdenou bývalým Okresným súdom Bratislava IV, pod sp.zn. 2T/6/2020.

Obžalovaná tak bola už za trestný čin odsúdená (§ 37 písm. m/ Tr. zák.). Pokiaľ ide o túto priťažujúcu okolnosť je pravdou, že na túto priťažujúcu okolnosť súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia neprihliadať, avšak v prípade obžalovanej súd považoval za potrebné prihliadnúť na túto priťažujúcu okolnosť a to vzhľadom na jej recidívu - pretože v minulosti bola opakovane odsúdená za spáchanie úmyselnej trestnej činnosti.

Iné poľahčujúce okolnosti (§ 36 Tr. zák.) a ani priťažujúce okolnosti (§ 37 Tr. zák.) súd nezistil.

Potrebné je uviesť, že ide o trestný čin veľkej spoločenskej nebezpečnosti pretože nezanedbateľným spôsobom konania obžalovanej ovplyvňuje nepriaznivo i budúci život maloletých detí a to jednak materiálным nedostatkom, ale aj nasledovným vzťahom k povinnostiam a životu.

Vo všeobecnosti platí - že pri ukladaní trestu musí súd v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Závažnosť trestného činu určuje zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia - zaraďuje medzi prečiny, zločiny a obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov (alternatívne nespojené s odňatím slobody), prípadne povinnosť súdu uložiť len trest odňatia slobody.

Pri predmetnom žalovanom trestnom čine - prečine zákonodarca stanovil trestnú sadzbu v rozpätí jeden rok - päť rokov.

S prihliadnutím však na ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zák. súd mal za to, že i trest odňatia slobody v trvaní jeden rok na jej prevýchovu a nápravu postačí a nebolo nutné ukladať trestu v inej výmere. Aj takáto súdom uložená výmera zohľadňuje v dostatočnej miere možnosť nápravy obžalovanej a korešponduje so závažnosťou jej trestnej činnosti.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol obžalovaný zaradený na ústav výkonu trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, z dôvodu, že v posledných desiatich rokoch nebola vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý jej bol uložený za úmyselný trestný čin.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Krajský súd v Bratislave prostredníctvom tunajšieho súdu.